

Jan Basiaga

Historia strzelectwa sportowego

Bibliotheca Nostra : śląski kwartalnik naukowy 3/3, 25-32

2008

Artykuł został opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Jan Basiaga

Historia strzelectwa sportowego

Strzelectwo wywodzi się z konieczności przetrwania. Początkowo¹, broń palną wykorzystywano przede wszystkim do obrony oraz zdobycia pożywienia. Z końcem XVIII wieku, wraz z nastaniem rewolucji przemysłowej, polowanie dla zdobycia pożywienia było stosowane coraz rzadziej i strzelectwo zaczęło przeradzać się w sport.

Rozwój strzelectwa sportowego na świecie

Istnieją zapisy historyczne, wskazujące na występowanie zawodów strzeleckich już w XI wieku (Bractwa Kurkowe). Jednakże, nowoczesna idea strzelectwa jako sportu powstała dopiero w XIX wieku, dzięki rozwojowi sprzętu strzeleckiego, jak również powstaniu narodowych federacji strzeleckich, których część działa do dnia dzisiejszego. Około 1830 roku, głównie w krajach anglojęzycznych, rozpropagowano formę strzelań do zwierzyny symulowanej lub specjalnie hodowanych do tego celu gołębi. W 1832 roku w Anglii zawiązano klub „Wysokich Kapeluszy”. Istota rozgrywania zawodów polegała na strzelaniu do gołębi, wypuszczanych na podany przez strzelającego sygnał spod kapelusza. W następnych latach gołębie zastąpiono szklanymi kulami wyrzucanymi przez maszynę. W 1861 roku powstaje Ogólnoniemiecki Związek Strzelecki – istotą działalności tego związku było przede wszystkim doskonalenie szkolenia bojowego. W USA w 1871 roku założono Narodowe Stowarzyszenie Strzelby.

Co warto podkreślić, w 1896 roku, strzelectwo sportowe weszło w skład dziewięciu dyscyplin sportu, które znalazły się w programie I nowożytnych Igrzysk Olimpijskich. Rozegrano wówczas pięć konkurencji strzeleckich: pistolet, rewolwer oraz broń wojskowa. Niedługo później, w 1897 roku, we Francji zorganizowano pierwsze Światowe Mistrzostwa Strzeleckie. W 1900 roku, do programu odbywających się w Paryżu Igrzysk Olimpijskich, do dotychczas rozgrywanych konkurencji strzelec-

---

¹ Na wiek XIV, dzięki wynalezieniu prochu czarnego, datuje się początek rozwoju broni palnej.

kich, wprowadzono między innymi strzelanie: do biegnącego jelenia, do biegnącego dzika, do gołębia.

W 1907 roku w Zurichu przedstawiciele ośmiu narodowych federacji strzeleckich założyli Międzynarodowy Związek Federacji i Stowarzyszeń Strzeleckich. Stworzono wówczas zarys konstytucji związku, jak również opracowano pierwsze przepisy strzeleckie, mające na celu zdefiniowanie poszczególnych rodzajów broni, celów (tarcz), postaw strzeleckich. Przepisy te określały również zasady organizowania i przeprowadzania zawodów strzeleckich. Jako język urzędowy związku, wybrano język francuski.

W okresie I wojny światowej związek został rozwiązany. Ponownie wskrzeszony w 1924 roku pod nazwą Międzynarodowy Związek Strzelectwa, (Union Internationale de Tir – w skrócie UIT).

Wraz z wybuchem II wojny światowej działalność związku raz kolejny została zawieszona. Wskrzeszono ją ponownie w 1947 roku, zmieniając jednakże język urzędowy związku – z francuskiego na angielski.

W 1968 roku, w Meksyku, po raz pierwszy do udziału w konkurencjach strzeleckich dopuszczone zostały kobiety. Rywalizację podjęły trzy zawodniczki: Meksyku, Peru oraz **Polski**. Reprezentantka Polski, **Eulalia Rolińska**, uzyskała 22 lokatę w konkurencji karabinek sportowy, postawa leżąca².

W 1969 roku, w Pilźnie, założono Europejską Konfederację Strzelecką „European Shooting Confederation” (ESC).

W 1984 roku Międzynarodowy Związek Strzelectwa wprowadził podział na konkurencje żeńskie i męskie. Złośliwi twierdzą, że decyzja ta została niejako wymuszona zaistniałą sytuacją na arenie strzeleckiej – panie wygrywały z panami.

W 1989 roku, wprowadzono tarcze strzeleckie wyposażone w czujniki elektroniczne. Zaś w 1992 roku po raz pierwszy zawody strzeleckie mogły być oglądane za pośrednictwem telewizji.

W 1996 roku nazwę „Międzynarodowy Związek Strzelectwa” – UIT przekształcono w „Międzynarodową Federację Strzelectwa Sportowego” – ISSF. Uznano za istotne odróżnienie sportu strzeleckiego od wszelkich organizacji zajmujących się różnymi formami strzelectwa wojskowego, czy myśliwskiego. Zmiana ta została oficjalnie zatwierdzona w Barcelonie w czerwcu 1998 roku.

Aktualnie, od roku 2004, strzelectwo sportowe jest dziedziną sportu, w skład której wchodzi trzy dyscypliny:

- strzelectwo kulowe,
- strzelectwo pneumatyczne,
- strzelectwo śrutowe.

---

² Należy zauważyć, iż ówczesnie, w strzelectwie nie istniał podział na konkurencje męskie i żeńskie. Panie rywalizowały wraz z mężczyznami.

W dyscyplinie strzelectwo kulowe, rozgrywane są następujące konkurencje:

- ✓ karabinowe:
  - karabin sportowy,
  - karabin dowolny,
  - karabin standardowy,
  - karabin dużego kalibru,
  - ruchoma tarcza (sylwetka biegnącego dzika).
- ✓ pistoletowe:
  - pistolet sportowy,
  - pistolet dowolny,
  - pistolet szybkostrzelny,
  - pistolet standardowy – konkurencja nie rozgrywana w Polsce,
  - pistolet centralnego zapłonu – konkurencja nie rozgrywana w Polsce.

W dyscyplinie strzelectwo pneumatyczne rozgrywane są trzy konkurencje:

- pistolet pneumatyczny,
- karabin pneumatyczny,
- ruchoma tarcza.

W dyscyplinie strzelectwo śrutowe rozgrywane są cztery konkurencje:

- skeet,
- trap,
- double trap,
- automatic trap – konkurencja nie rozgrywana w Polsce.

Konkurencje strzeleckie rozgrywane były na większości Igrzysk Olimpijskich, z wyjątkiem:

- III Igrzysk Olimpijskich w Saint Louis (1904),
- IX Igrzysk Olimpijskich w Amsterdamie (1928).

Rozwój strzelectwa sportowego w Polsce

Początki sportu strzeleckiego w Polsce rysują się podobnie jak i w pozostałych krajach europejskich. Można przyjąć, że prekursorem sportu strzeleckiego w Polsce były Bractwa Kurkowe³, zrzeszające rzemieślników

---

³ Pierwsze Bractwa Kurkowe powstały w Poznaniu – 1253 r. oraz w Świdnicy – 1286 r.

i kupców, wyłącznie chrześcijan. W ramach turniejów strzeleckich rozgrywano dwie konkurencje:

- o „Koronę” – strzelano do drewnianego koguta, zwanego kurem. Zwycięzca otrzymywał tytuł „Króla Kurkowego”,
- o „Klejnot” – strzelano do drewnianej tarczy.

Nawiązując do tradycji Bractw Kurkowych, w 1833 roku powołano do życia Krakowskie Towarzystwo Strzeleckie. W paragrafie pierwszym statutu Towarzystwa, stwierdzono, że „[...] *Towarzystwo Strzeleckie Krakowskie zawiązuje się dla strzelania do tarczy i mienia a stąd przyjemnej zabawy*”. Według historyków, Krakowskie Towarzystwo Strzeleckie stanowi przykład pierwszego nowoczesnego stowarzyszenia kultury fizycznej na ziemiach polskich.

Początek dwudziestego wieku w Polsce można określić jako złoty okres dla rozwoju sportu strzeleckiego:

- 1910 rok – powstaje Związek Strzelecki we Lwowie,
- 1913 rok – utworzono sekcję strzelecką AZS w Krakowie, przy Uniwersytecie Jagiellońskim
- 1921 rok – Polska uzyskuje członkostwo UIT,
- 1924 rok – zorganizowano pierwsze „narodowe zawody strzeleckie”, jak wówczas nazywano mistrzostwa Polski. Udział w zawodach wzięło 169 zawodników,
- 1927 rok – powołano do życia Polski Związek Broni Małokalibrowej,
- 1931 – w Polsce zorganizowano Międzynarodowe Zawody Strzeleckie. Zawody rozgrywano we Lwowie i Krakowie,
- 1932 – powołano Polski Związek Broni Wojskowej i Dowolnej,
- w tym samym roku powołano, jako organ naukowy, Naczelną Radę Strzelecką,
- 1933 – powołano Polski Związek Strzelectwa Sportowego.

Polscy strzelcy na Igrzyskach Olimpijskich

W 1936 roku, w składzie reprezentantów Polski na Igrzyska Olimpijskie w Berlinie, znaleźli się przedstawiciele sportu strzeleckiego. Podczas tych Igrzysk, **Władysław Karaś**⁴ zdobył pierwszy medal olimpijski w hi-

---

⁴ Urodzony w 1893 roku w Kielcach. Od 4 sierpnia 1914 roku, walczył w I Brygadzie Legionów Polskich. Od 1 czerwca 1918 roku, związany ze służbą w wywiadzie. Zdekonspirowany (9 czerwca 1919) powraca do kraju i rozpoczyna stałą służbę w Wojsku Polskim. Jednocześnie pełni funkcję inspektora Związku Strzeleckiego we Lwowie i Komendy Głównej w Warszawie. Co ciekawe, nie startując w zawodach ogólnopolskich, będąc nieznanym w środowisku strzelcem, w wieku 43 lat został olimpijczykiem. Podczas Igrzysk w Berlinie, stoczył pasjonujący pojedynek z Węgrem Bersenyi o srebrny medal. Przegrał minimalnie, zdobywając pierwszy medal olimpijski w historii strzelectwa sportowego w Polsce. We wrześniu 1939

storii strzelectwa sportowego w Polsce, w konkurencji karabin sportowy 50 metrów, postawa leżąc – medal brązowy.

- 1952 rok, pierwsze powojenne Igrzyska Olimpijskie w Helsinkach. Polskę reprezentowała dwuosobowa drużyna strzelców, w konkurencji rzutki trap. Niestety, bez znaczących sukcesów – 9 i 12 miejsce,
- 1956 rok, Igrzyska Olimpijskie w Melbourne. Polskę reprezentowała ta sama dwuosobowa drużyna strzelców, w konkurencji rzutki trap. Tym razem polski reprezentant, **Adam Smelczyński**⁵, zdobył srebrny medal.
- 1960 rok, Igrzyska Olimpijskie w Rzymie. Polskę reprezentowała siedmioosobowa drużyna strzelców. Niestety, bez sukcesów.
- 1964 rok, Igrzyska Olimpijskie w Tokio. Polskę reprezentowała sześćoosobowa drużyna strzelców. Niestety, bez sukcesów.
- 1968 rok, Igrzyska Olimpijskie w Meksyku. Polskę reprezentowała jedenastoosobowa drużyna strzelców. Podczas tych Igrzysk, **Józef**

---

roku, Karaś został przeniesiony jako pracownik Wydziału Specjalnego (dywersja pozafrontowa) do Budapesztu. Po powrocie do kraju, w lutym 1940 roku, kierował dywersją w utworzonym w Krakowie sztabie Obszaru Kraków – Śląsk ZWZ. Aresztowany późną jesienią 1940 roku przez dwa miesiące przebywa na Montelupich w Krakowie. Zwolniony, wyjeżdża do Warszawy, gdzie od początku 1941 roku, zostaje kierownikiem referatu „Reich” Związku Odwetu KG AK. Aresztowany 23 kwietnia 1924 roku, zostaje, w tym samym roku – 28 maja, rozstrzelany w masowej egzekucji w Magdalence, jako Włodzimierz Kuryło. Kawaler Krzyża Virtuti Militari i Krzyża Niepodległości z mieczami.

⁵ Urodzony w 1930 roku w Częstochowie. Absolwent Wydziału Stomatologii Akademii Medycznej w Łodzi, lekarz stomatolog, doktor nauk medycznych. Wszystkie swoje życiowe pasje odziedziczył po ojcu: zamiłowanie do broni, strzelania, dubeltówki, muzyki, lotnictwa, polowań. Ojciec Adam Smelczyńskiego, bardzo dbał o wszechstronne wychowanie jedynaka. W ramach tzw. podstawowej edukacji musiał nauczyć się gry na fortepianie, strzelać – najpierw z broni małokalibrowej, a od piątego roku życia, poznawać uroki polowań. Karierę strzelecką rozpoczął w klasie maturalnej (1948 rok), zupełnie niespodziewanie. Jako ochotnik pojechał na obóz PO „Służba Polsce” i tam, w ramach zajęć szkolnych „pewu” (przysposobienie wojskowe), strzelając z karabinka małokalibrowego – popularnego kbks-u, uzyskał wynik 49 na 50 możliwych. Podczas eliminacji w Bydgoszczy, bez trudu zakwalifikował się do ogólnopolskich mistrzostw Powszechnej Organizacji Służba Polsce, które wygrał. Podczas studiów w Łodzi, trenował w miejscowym klubie. Pierwszy poważny sukces odniósł w I powojennych Mistrzostwach Polski w Szczecinie. Indywidualnie zajął piąte miejsce, a jego drużyna wywalczyła tytuł mistrzowski. Na tychże mistrzostwach wystartował także w strzelaniu do rzutków. Absolutny debiut. Z dwudziestu pięciu wyrzuconych rzutków, zestrzelił 15 i wpadł w oko Józefowi Kiszkiernie. Stary mistrz powiedział mu wtedy; *„co pan będzie robił u tych kulowców, dziurki w papierze? Choć pan do nas, strzelanie do rzutków to bez porównania większa frajda”*. Posłuchał rady starego fachowca i został „najlepszą dubeltówką Rzeczypospolitej”. Co ciekawe, swój jedyny medal olimpijski zdobył podczas pierwszego startu w Igrzyskach Olimpijskich – w Melbourne (1956). Mimo że w zmaganiach olimpijskich startował jeszcze pięciokrotnie, nie udało mu się powtórzyć sukcesu z 1956 roku. Niemniej jednak, bilans trofeów jest imponujący: dwunastokrotny mistrz Polski (1956, 1958, 1959, 1960, 1962, 1963, 1966, 1967, 1968, 1970, 1971, 1976). Ponadto, brązowy medalista Mistrzostw Świata, dwukrotny mistrz Europy, trzykrotny srebrny medalista Mistrzostw Europy, oraz dwukrotny brązowy medalista Mistrzostw Europy.

Zapędzki⁶ zdobył dla Polski pierwszy złoty medal w konkurencji pistolet szybkostrzelny 25,

– 1972 rok, Igrzyska Olimpijskie w Monachium. Polskę reprezentowała trzynastoosobowa drużyna strzelców. **Józef Zapędzki** ponownie zdobywa najwyższe trofeum olimpijskie,

– 1976 rok, Igrzyska Olimpijskie w Montrealu. Polskę reprezentowała dwunastoosobowa drużyna strzelców. Podczas tych Igrzysk, Polacy zdobyli dwa brązowe medale. **Wiesław Gawlikowski**⁷ w konkurencji rzutki skeet, oraz **Jerzy Greszkiewicz**⁸ w konkurencji karabin małokalibrowy – ruchoma tarcza,

---

⁶ Urodzony w 1929 roku w Kazimierzówce koło Zawiercia. Absolwent Oficerskiej Szkoły Piechoty, wrocławskiej Akademii Wychowania Fizycznego, nauczyciel WF, trener strzelectwa sportowego, taksówkarz (sic!). Treningi rozpoczął w wieku 28 lat – samouk. Pierwsze Mistrzostwo Polski zdobył po trzech latach treningu. Specjalizował się w konkurencjach: pistolet dowolny, pistolet wojskowy, pistolet pneumatyczny, pistolet szybkostrzelny. Pięciokrotnie reprezentował Polskę na Igrzyskach Olimpijskich. Zdobywca dwóch złotych medali olimpijskich – pierwszy złoty medal w historii polskiego strzelectwa sportowego. Ponadto zdobył: srebrny medal MŚ, złoto i brąz ME, brązowy medal MŚ (zespolowo), dwa srebrne i dwa brązowe medale ME (zespolowo). Dwadzieścia trzy razy zdobył tytuł mistrza Polski. W ciągu 23 lat czynnego uprawiania sportu, wziął udział w 626 konkurencjach, z których wygrał 251, ustanawiając 2 rekordy olimpijskie, oraz 17 rekordów Polski. Przez większość kariery reprezentował Śląsk Wrocław.

⁷ Urodzony w 1951 roku w Krakowie. Absolwent Akademii Wychowania Fizycznego we Wrocławiu – studia magisterskie, oraz studia trenerskie. Kiedy po raz pierwszy startował w Igrzyskach Olimpijskich w Meksyku (1968 rok), nie miał jeszcze siedemnastu lat, jednakże już wtedy wróżono mu błyskotliwą karierę, co też potwierdził tego samego roku, podczas Mistrzostw Europy w Namur, zdobywając drużynowo srebrny medal. Sześć lat później zdobył złoto w Mistrzostwach Świata w Thun (1974 rok), by dwa lata później zdobyć swój najcenniejszy medal – brąz w Igrzyskach Olimpijskich w Montrealu (1976 rok). Ponadto, pięciokrotny mistrz Polski (1971, 1972, 1973, 1974, 1981), czterokrotny srebrny medalista Mistrzostw Świata (1969, 1974, 1975 – indywidualnie i drużynowo), pięciokrotny brązowy medalista Mistrzostw Europy (1969, 1972, 1975, 1976, 1977). Warto odnotować, że wynik Wiesława Gawlikowskiego, absolutne 200 na 200 zestrzelonych rzutków, uzyskany podczas zawodów o Puchar Europy w Bukareszcie i Mistrzostw Europy w Wiedniu, został odnotowany w księdze Guinnessa.

⁸ Urodzony w 1950 roku w Gdańsku. Podoficer zawodowy Marynarski Wojennej. Specjalista w strzelaniu z karabinka małokalibrowego z lunetą do sylwetki biegnącego dzika. Co ciekawe, sportową karierę rozpoczął od sprzątania strzelnicy Ligii Obrony Kraju we Wrzeszczu, gdzie po pracy „dawali mu trochę postrzelać”. Okazało się, że jest na tyle dobry, że przyjęto go do sekcji strzeleckiej. Po pięciu latach treningu, w 1969 roku, zdobył pierwszy tytuł mistrza Polski w konkurencji karabinek pneumatyczny. Niedługo później zmienił konkurencję na znacznie ciekawszą – strzelanie do sylwetki biegnącego dzika. Kolejne sześć lat treningu, zaowocowało zdobyciem, w 1975 roku złotego medalu Mistrzostw Świata, by rok później, w wieku 26 lat, zdobyć brązowy medal Igrzysk Olimpijskich. Ponadto, dwukrotny srebrny medalista Mistrzostw Świata (1982, 1983), dwukrotny brązowy medalista Mistrzostw Świata (1982, 1983), trzykrotny srebrny medalista Mistrzostw Europy (1981, 1983, 1984), czterokrotny brązowy medalista Mistrzostw Europy (1983, 1984, 1985, 1987), dziesięciokrotny mistrz Polski w latach 1975-1984.

- 1980 rok, Igrzyska Olimpijskie w Moskwie. Polskę reprezentowała dwunastoosobowa drużyna strzelców. Niestety, bez zdobyczy medalowych,
- 1984 rok, Igrzyska Olimpijskie w Los Angeles. Polskę reprezentowała...? Niestety, polscy zawodnicy nie uczestniczyli w tych igrzyskach, gdyż Kraje Bloku Wschodniego, jak również pozostałe Kraje RWPG zbojkotowały Igrzyska i zorganizowały własny cykl zawodów sportowych pod nazwą Przyjaźń – 84,
- 1988 rok, Igrzyska Olimpijskie w Seulu. Polskę reprezentowała sześćoosobowa drużyna strzelców. Niestety, bez zdobyczy medalowych,
- 1992 rok, Igrzyska Olimpijskie w Barcelonie. Polskę reprezentowała dwunastoosobowa drużyna strzelców. Brązowy medal dla Polski w konkurencji karabinek sportowy zdobyła **Małgorzata Książkiewicz-Kubka**⁹.
- 1996 rok, Igrzyska Olimpijskie w Atlancie. Polskę reprezentowała dziesięcioosobowa drużyna strzelców. Trzeci złoty medal dla Polski – **Renata Mauer**¹⁰, w konkurencji karabinek pneumatyczny, oraz brązowy medal w konkurencji karabinek sportowy. Ponadto, **Mirosław Rzepakowski**¹¹ zdobył srebrny medal w konkurencji rzutki skeet.

---

⁹ Urodzona w 1967 roku w Zielonej Górze. Absolwentka Studium Trenerskiego przy Akademii Wychowania Fizycznego we Wrocławiu. Specjalista w strzelaniu z karabinu standard trzy postawy. Jest główną bohaterką klasycznego naboru dzieci do sekcji strzeleckiej miejscowej Gwardii, którego dokonał trener Marucha. Z ponad dwustu dzieci, do „dalszej obróbki” pozostała jedna. Mimo wielu zainteresowań sportowych, poświęciła się strzelectwu, które błyskawicznie stało się jej wielką pasją. W 1989 roku zdobyła pierwszy złoty medal Mistrzostw Polski, by powtórzyć ten sukces jeszcze siedmiokrotnie. Była też dwukrotną medalistką Mistrzostw Europy: srebrną w 1991 roku i brązową w 1991 roku. Największy sukces odniosła w 1992 roku, zdobywając brązowy medal Igrzysk Olimpijskich w Barcelonie.

¹⁰ Urodzona w 1969 roku w Nasielsku. Absolwentka Akademii Ekonomicznej we Wrocławiu, Akademii Wychowania Fizycznego we Wrocławiu – studia trenerskie. Pierwsze kroki w sporcie strzeleckim stawiała pod opieką nauczyciela PO. Od 1989 roku zawodniczka klubu WKS Śląsk Wrocław – trener Andrzej Kijowski. Dotychczas, czterokrotnie reprezentowała Polskę na Igrzyskach Olimpijskich. Specjalizuje się w konkurencjach: karabin małokalibrowy standard, karabinek pneumatyczny. Zdobywczyni dwóch złotych medali olimpijskich, brązowego medalu olimpijskiego. Ponadto: dwukrotnie srebro MŚ (indywidualnie), brąz MŚ (indywidualnie), dwukrotnie złoto ME (indywidualnie), brąz ME (indywidualnie), srebro i brąz ME (zespołowo). 33 razy zdobywała tytuł Mistrza Polski.

¹¹ Urodzony w 1959 roku we Wrocławiu. Podoficer, rolnik, strzelec. Specjalista w strzelaniu do rzutków skeet. Zamiłowanie do strzelby przejął po przodkach. Dziadek był gajowym, ojciec – żołnierz AK, myśliwy. Co ciekawe, początki strzeleckiej kariery Rzepakowskiego nie przedstawiały się zbyt optymistycznie. Jako czternastolatek, po badaniach psychomotorycznych, otrzymał negatywne prognozy – słaby refleks, kiepskie możliwości koncentracji. Wyniki badań potwierdzone zostały praktycznymi wynikami zawodów. Na stu strzelających, zajął 99 miejsce (sic.). Jednakże, nie poddał się. Wybrał jedną z najtrudniejszych konkurencji strzeleckich – rzutki skeet. We Wrocławskim klubie stworzono mu dobre warunki treningowe, lecz mimo to, wykazywał nieznaczny progres. W 1999 roku wystartował w Mistrzo-

- 2000 rok, Igrzyska Olimpijskie w Sydney. Polskę reprezentowała pięcioosobowa drużyna strzelców. **Renata Mauer-Róžańska** ponownie zdobywa złoto olimpijskie.
- 2004 rok, Igrzyska Olimpijskie w Atenach. Polskę reprezentowała pięcioosobowa drużyna strzelców. Niestety, bez sukcesów.
- 2008 rok, Igrzyska Olimpijskie w Pekinie. Polskę reprezentowała sześćoosobowa drużyna strzelców. Niestety, po raz kolejny bez sukcesów.

Mgr Jan Basiaga jest pracownikiem Katedry Humanistycznych Podstaw Kultury Fizycznej AWF im. Jerzego Kukuczki w Katowicach.

---

stwach Świata, osiągając dziewiątą lokatę, w Pucharze Świata w 1999 roku – 4 lokatę, a w Mistrzostwach Polski, tuż przed Igrzyskami Olimpijskimi, dopiero 11 lokatę. Toteż jego srebrny medal w Atlancie (przegrał tylko jednym punktem z doskonałym Włochem Falco), było jedną z najbardziej sensacyjnych niespodzianek. W tym samym, 1996 roku, Rzepakowski, zdobywając srebrny medal Pucharu Świata, potwierdził, że sukces z Igrzysk nie był dziełem przypadku. Jednakże, znakomitej dyspozycji z 1996 roku, nigdy już nie powtórzył.